

barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

90
KONTO

SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 37 Kungsbacka
 Besöksadress: Energigatan 11
 Tel: 0300-331 31
 Telefontid: mån, ons, tor, fre: kl. 9.30-15.00
 Tis: kl. 13.00-15.00.
 Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se

Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Lena Rolof Rundberg, Anna-Karin Stahre, Lena Sundvall, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Patrik Elisson
 Ordförande, tel: 070-209 54 01
 Sven-Åke Kvaldén
 1:e viceordförande, tel: 070-686 26 10
 Martin Thörnqvist
 2:e viceordförande, tel: 072-231 54 32
 Johan Persson
 Ekonomiansvarig, tel: 072-212 81 84
 Anna Söderström
 Ledamot, tel: 073-080 80 12
 Isabel Borrás Auli
 Ledamot, tel: 076-569 18 46
 Daniel Kanebratt
 Ledamot, tel: 073-902 32 11
 Helen Holm
 Ledamot, tel: 070-389 63 63

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till info@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Fadderbarnsverksamheten samordnas av Erna Lagerfors, tel: 070-964 56 69.
 Bidrag till fadderarbetet kan sättas in på plusgiro: 900272-6.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Lituaen, Burundi, Vietnam.

Biståndsverksamheten samordnas av Sven-Åke Kvaldén, tel: 070-686 26 10
 Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på plusgiro: 900272-6.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Patrik Elisson
 Redaktör: Christina Zaar
 Redaktion: Anna-Karin Stahre, Ann-Charlotte Särnbratt, Christina Zaar och Eva Överhammar
 Grafisk formgivning: Eva Överhammar
 Tryckeri: Tabergs tryckeri AB
Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer är 5 maj.

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot

Roger Svartling Bäck och dottern Sindhura under deras första tid tillsammans i hennes födelsestad Hyderabad.

Ordförande har ordet

Sverige går som tåget! Ekonomin är bland de bästa i Europa. Arbetslösheten sjunker. De flesta välfärdssiffrorna pekar åt rätt håll. Ändå väljer vi att glida isär. Åsikt ställs mot åsikt och polariseringen ökar. I en sådan värld är det sällan de svaga som är vinnarna. De som behöver mest hjälp och stöd tenderar i stället att bli redskap för att någon ska kunna bevisa just sin tes om vad som behöver göras i samhället. I värsta fall används till och med de som flyr för sina liv som slagträ i en högljudd debatt. De som ropar högst är ofta privilegierade människor som lever trygga, säkra liv med gott om pengar och mat. BFA har valt att inte öka polariseringen. Vi har inte höjt tonläget. Vi har inte pekat finger och sagt att någon annan måste ändra sig för att något inte ska gå helt fel. I stället har vi oförtrutet jobbat på med vårt värv. Vi fortsätter idogt och ihärdigt hjälpa barn på olika sätt. Och det gör vi bra!

BFA:s huvudsakliga ekonomi kommer ur adoptionsverksamheten. 2016 var ett tufft år för adoptionsvärlden. Antalet adoptioner sjunker generellt, och det är alltid tuffare att minska en verksamhet än att öka den. Vi i BFA har dock gjort ett antal strukturella åtgärder de senaste åren: outsourcing av ekonomihanteringen, anpassning av lokaler och personalvolym samt ökad tydlighet i styrelsens och verksamhetschefens roller. Detta har gett resultat: Trots minskat antal adoptioner gick vi inte minus. I stället har vi ett litet överskott under 2016.

Att ha ekonomisk buffert i en medlemsorganisation är alltid känsligt. Föreningen måste ha pengar på banken för att kunna hantera svängningar, men det är medlemmarnas pengar. Alltså, bufferten får inte vara större än absolut nödvändigt. Eftersom osäkerheterna vad gäller adoptioner ökar behöver vi dock öka verksamhetens buffert något. Det lilla överskottet kommer därför väl till pass.

Vi som är medlemmar i BFA ska med rätta vara stolta över vad vi tillsammans åstadkommer. Vi hjälper barn över världen att få bättre liv. Vårt bistånd, vår fadderverksamhet och vår adoptionsförmedling gör underverk. Vi kan dock göra ännu mer. Om fler förstod att de skulle kunna bli föräldrar med hjälp av BFA skulle vi kunna hjälpa ännu fler barn att få familj. Om ännu fler förstod vilken glädje det ger att vara fadder eller ge en biståndsgåva skulle vi kunna hjälpa ännu fler barn.

I grunden handlar det om att vi medlemmar var och en kan göra skillnad – vi kan alla berätta om BFA. Vi kan berätta att vi saknar föräldrar till de barn vi vill hjälpa. Vi kan visa hur enkelt det är att bli fadder eller att ge en gåva. Det kostar inget att berätta, men det kan göra livsavgörande skillnad för ett barn någonstans i världen.

Alla vi som är medlemmar, eller på annat sätt engagerade i BFA, gör varje dag ett bidrag för att skapa en ännu bättre värld. Var stolt över det!

Patrik Elisson, ordförande

Innehåll 1 2017

Det finns alltid hopp	4
Familjen fick två barn inom loppet av ett år	7
Är du nyfiken på adoption från Ungern?	10
Vi blev familj i Indien	12
Kallelse till årsmöte	16
Barnbok med ambition att vidga normen	17
Trygg anknytning	18
Att övervinna svårigheter	22
Linhs tal i Da Nang	24
Than Ba behöver fler faddrar	25
Årsrapport från Than Ba	26
Cochabamba, Arque	28
Besök på barnhem i Bolivia	30
Sponsra massajflickor	32
En påse lyxkaffe från Kongo	34
Bistånd i januari	35
Sommarträff i Tanumstrand	36

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Indien, Litauen, Polen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bl.a. medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.

Det finns alltid hopp

Anknytning är nära förbunden med separation men de följs inte alltid åt, enligt Gunilla Cederholm Vilhelmsson. Hon har hon ägnat sig åt stöd till adopterade och adoptivfamiljer i mer än trettio år - ända sedan hon själv genomgick sin första adoptionsutredning som 18-åring.

TEXT: CHRISTINA ZAAR

FOTO: TORSTEN CEDERHOLM

Gunilla Cederholm Vilhelmsson har arbetat med adoptionsfrågor i mer än trettio år.

I DAG ÄR Gunilla Cederholm Vilhelmsson mamma till både adopterade och icke adopterade barn och driver ett center som är specialiserat på adopterade och adoptivfamiljer med olika svårigheter.

Anknytningen till barnet är en viktig fråga för varje förälder. För adoptivföräldrar betyder den än mer.

När ett barn och dess föräldrar möts för första gången uppstår starka känslor. I bästa fall knyts snart band som håller livet ut. När adoptivföräldern möter sitt barn har barnet redan ett förflutet, kortare eller längre, förknippat med goda erfarenheter eller mindre goda. Både barn och föräldrar har en lite längre sträcka för att gå varandra till mötes.

Gunilla Cederholm Vilhelmsson talar om den sorg som barnet känner över vad det lämnat. Mötet med föräldrarna är till en början också förknippat med förlust. Allt är plötsligt nytt och okänt – dofter, ljud, människor, språk. Barnet måste skiljas från allt det gamla och knyta an till det nya. Föräldrarna i sin tur ska lämna gamla drömmar – till exempel drömmar om ett barn de själva fött, om en lyckad IVF-

behandling, drömmar om ett litet friskt barn. De ska förmå att vara glada åt det barn de fått, att verkligen se just det barnet och vara nyfikna på att lära känna det och leva tillsammans med sitt barn. Det är stora krav och förväntningar som ska uppfyllas.

Ibland blir Gunilla Cederholm Vilhelmsson kontaktad redan när en familj fått sitt barnbesked. Föräldrarna kan känna sig osäkra på om de ska våga säga ”ja” och vara rädda för att säga ”nej” eftersom det barn de fått uppgifter om kanske är deras sista chans.

I dag har många adoptivbarn speciella behov av fysisk eller neuropsykiatrisk art. De fysiska problemen, läpp-käk-gomspalt, klumpfot eller annat antal fingrar än fem avhjälpas enklare, är Gunilla Cederholm Vilhelmssons bedömning. De inre behoven kräver mer.

Hon vill påminna föräldrarna om att ha realistiska förväntningar på hur livet med barnet ska bli, uppmanar till att lita på de egna känslorna.

– Föräldrarna har sällan kunskap om att de bör tänka på sorg och separation även vid glädjen över barnet, vilket är lite paradoxalt för de blivande adoptivföräldrarna borde vara närmast experter efter allt de mestadels har gått igenom, säger hon.

– Bara det att vara kvar i sorgen lite grand kan lätta.

Gunilla Cederholm Vilhelmsson ser alltid hopp. Hur svårt allting än verkar så finns det alltid hopp, menar hon. Hoppet är kanske inte det som man trodde utan något helt annat, men det finns där alltid.

De familjer hon möter har oftast stora svårigheter. De kan ha kört fast i omöjliga mönster som lett till slutkörda föräldrar, uppgivna syskon och ett adopterat barn

som styr hela familjen. I en sådan situation mår förstas ingen bra.

– Man får börja med att titta på familjemönstret, på föräldrarnas sätt att knyta an. Barnet är i fokus och därför börjar jag arbeta med föräldrarna. I en familj som söker hjälp kan föräldrarna till exempel önska en mycket tät och nära kontakt mellan familjemedlemmarna. De håller barnet tätt intill sig. Så händer något oönskat och föräldern puttar iväg barnet, kanske långt bort – det blir som en gummisnodd. I en annan familj kan man efter hand ha höjt ribban orimligt högt för vad som betraktas som normalt. Det kan ha lett till att barnet styr allting. Barnet bestämmer allt från middagsmat och tevevanor till läggstider och vem familjen umgås med. Barn som har svåra anknytningsskador och därmed saknar empati kan till och med gå till angrepp och slå både föräldrar, syskon och husdjur.

– Jag ser aldrig barnet ensamt som problemet. Det är familjen som gemensamt har ett problem när vardagen inte fungerar, säger Gunilla Cederholm Vilhelmsson. Ibland kan föräldrar behöva terapi, ibland kanske rent praktiska metoder för att handskas med vardagen är viktigare. En annan gång kan det krävs en inredare som får ordning på hallen så att det inte blir vredesutbrott varje gång alla ska ta på skorna, säger hon skämtsamt men det finns också allvar i hennes praktiska syn på hur allt ska kunna fås att fungera.

– Ofta är det inte alls kunskap som fattas, men familjen måste själv avgöra hur mycket den är beredd att förändra för att få ordning på sin tillvaro. ”Varför gör du så här?” klagar utschade föräldrar på sin struliga tonåring när allt är kaos. Ja, varför. Det är just det som varken tonåringen själv eller föräldrarna förstår.

Men bakom alla avvikande beteenden finns en rationell förklaring, är Gunilla Cederholm Vilhelmsson övertygad om. Det gäller bara att hitta den förklaringen och förstå hur det kunde bli så fel.

TID! Det är Gunilla Cederholm Vilhelmssons viktigaste rekommendation. Ge barnet den tid det behöver!

– Om du kan så sälj huset och flytta till något billigare – då räcker pengarna kanske till den tid som behövs! Alla kan inte det, men ytterst handlar det om vad var och en prioriterar som viktigast i livet.

Hon tar till något drastiskt för att visa att det alltid finns möjliga val för den som är beredd att göra rejäla ingrepp i sin invanda rutin.

De adopterade barnen med särskilda behov kanske inte klarar att börja i förskolan lika tidigt som andra barn, de har behövt av att få ta igen förlorad tid med sina föräldrar och de har mycket att lära sig. Allt detta kräver tid. Finns det syskon i familjen gäller det att också se till deras behov. Erfarenheten visar att föräldrarna i allmänhet orkar med mer och under längre tid än syskonen. Därför måste syskon uppmärksammas lite extra så att de inte blir åsidosatta och tystade.

När barnen är i tonåren ska de klara presen i skolan och även påbörja separationen från föräldrarna. I denna omvälvande tid kommer också de gamla separationerna ofta upp till ytan. Samtidigt kanske föräldrarna upplever klimakteriet, inte sällan med oväntad sorg över det som inte blev som de hoppats. Även om föräldrarna för länge sedan bearbetat sorgen över att inte kunna få biologiska barn kan känslorna komma tillbaka med oväntad kraft när kroppen signalerar att det definitivt är för sent.

När allt är som svårast gäller det att ändå verkligen lyssna på barnen! Vad är det de förmedlar? Vad går att göra för att få mer tid för varandra?

Även om föräldrarna har kunskapen och vet vad som krävs kan de behöva stöd för att orka genomföra det som måste göras.

– Man kan inte vara professionell med sina egna barn, säger Gunilla Cederholm Vilhelmsson.

I början av sin verksamhet lade hon ner mycket tid och kraft på att försöka få samhället att starta ett nationellt kunskapscentrum för adoptivfamiljer men det ville sig aldrig riktigt och därför startade hon i stället det egna Lainio Centret. Nu rekommenderar hon familjer att stanna kvar i sina adoptionsorganisationer även när barnet har kommit. Inom organisationerna finns kunskap och medlemmar med liknande upplevelser som ens egna. Det är bra att inte stå ensam. Det är mödan värt att organisera sig tillsammans med andra familjer med barn från samma land, tycker hon.

Gunilla Cederholm Vilhelmsson vill inge hopp, även när allt ser dystert ut. Det finns alltid val att göra!

BAKGRUND/FAKTA

Gunilla Cederholm Vilhelmsson har grundat Lainio Centret – Adoption & Familjekompetens med flera anställda. Centret har olika verksamhetsgrenar med uppdrag över hela Sverige från både kommuner och privatpersoner. Centret har fasta mottagningar i Uppsala, Stockholm, Norrköping och Lainio (Kiruna kommun). Beroende på uppdrag arbetar man även i familjernas hem runt om i Sverige och Norge.

Spetskompetensen rör bland annat olika typer av adoptionsspecifika special needs, anknytningsproblematik, separationssvårigheter, utåtagerande beteende och svårigheter i socialt samspel – ofta i kombination med olika typer av neuro-psykiatriska funktionsnedsättningar. Målgrupper är främst adoptivfamiljer, adopterade och familjehem.

Centret arbetar med holistisk utgångspunkt och lägger fokus på att stärka hela familjen. Ofta följer man familjen under en längre period och arbetar då med att stödja och utbilda föräldrarna och andra runt familjen och barnet/ungdomen.

Centret driver även ett korttidsboende och individuellt anpassade lägerverksamheter i Kiruna kommun för målgruppen 9-12, 13-15, 15-18 samt 19 år och äldre. Uppdragsområdet är hela Sverige. Ytterligare ett korttidsboende startar under 2017 i Uppsala. Där ska, förutom utbildning och handledning till professionella, finnas korttidsverksamhet och läger för barn och ungdomar samt möjlighet att ta emot uttrötta föräldrar för vila och samtal.

Lainio Centret har även utbildningar och stödgrupper för adoptivfamiljer runt om i Sverige. Centret erbjuder även stödsamtal, rådgivning, parsamtal och psykoterapi.

Centret arbetar också med handledning och utbildning inom socialtjänst, HVB-hem, socialpsykiatri, LSS och har även tillstånd för personlig assistans.

Kontakt:

adoption.familj@telia.com
Gunilla Cederholm Vilhelmsson
 070-3867257

Upplysningar samt bokning av telefonrådgivning 018-100 123.

*Hela familjen samlad hos fotografen - mamma Annika,
pappa Clive, Jakob, adopterad från Ryssland, biologiska
dottern Alice och Clives dotter Molly.*

*Terri Lindholm
2014*

Familjen fick två barn inom loppet av ett år

TEXT: ANNIKA DZEDINA

ATT ADOPTERA ÄR omtumlande. Att få ett biologiskt barn är omtumlande. Att vara med om båda dessa händelser inom loppet av ett år är - intensivt. Kanske särskilt när det biologiska barnet har en diagnos och dessutom är familjens tredje barn.

Några av er kanske minns vår historia. Jag skrev om resan för att hämta vår Jakob i Ryssland 2011. Familjen bestod då av mig, min man Clive och hans dotter Molly, som då var tio år. I augusti det året fick vi träffa vår efterlängtnade son och lillebror för första gången på ett barnhem i ryska Kotlas i Archangelskregionen.

I december kom vi hem med honom efter diverse pappersarbete, domstolsförhör och nervositet. Om adoptionsprocessen behöver jag inte berätta i denna tidning, men den är, minst sagt, jobbig.

Den 15 december fick vi Jakob utanför ett hotell i Archangelsk. Det var snöigt och han hade alla sina kläder på sig: två mössor (min mamma hade stickat en och vi hade köpt en), långkalsonger, snickarbyxor, två tröjor, overall, halsduk och vantar. Han var svettigt och somnade på hotellrummet.

Att efter några dagars ryskt pappersarbete äntligen få komma hem till Tullinge i Botkyrka kommun var underbart! Jakob var då femton månader gammal och hade precis lärt sig gå och börjat prata en del. Han lärde sig fort, var glad och utåtriktad. Jag var hemma med honom i ett halvår, Clive i ett halvår och i januari 2013 började han i förskola. Det tog några veckor att skola in honom, han hade svårt för separationer. Särskilt svårt hade han för att jag skulle vara borta och jag grät på hemvägen. Jag ringde min moster som hela livet har jobbat som förskollärare. Förskolan körde med tredagarsinskolning men vi hade sagt att det nog inte skulle fungera.

Dessutom fanns då Alice i familjen. Alice är vår biologiska dotter, född den 23 december 2012, bara ett år efter att Jakob kom. Att få ett biologiskt barn när man precis har adopterat kan tyckas knasigt och

alldeles fel. Men 2012 fyllde jag 42 år. Vi hade haft två missfall. Skulle vi få ett barn till som vi ville - mest jag - behövde vi få ett biologiskt. Genast. Och det fick vi.

Alice föddes med akut kejsarsnitt på Huddinge sjukhus. Att hon hade Downs syndrom var egentligen ingen chock, vi hade talat om det och visste att kvinnans ålder har betydelse. Det var en omställning förstås och jag var förmodligen både ledsen och förvirrad även om jag inte minns så mycket av det nu. Det jobbigaste just då var nog att Alice inte åt själv utan fick mat genom en nässond i nästan ett år. Hon matades genom en slang i näsan var tredje timme, dygnet runt. Vi var trötta jämt.

Jag matade Alice på nätterna, Clive tog över från fyra på morgonen tills vi skulle iväg, han till jobbet och jag till förskolan med Jakob. Jag gick dit med honom i vagnen och Alice i bärsle och pratade om allt roligt han skulle göra med sina kompisar och att jag skulle komma tillbaka. Sen gick jag hem och matade Alice som därefter sov en stund och efter ett par timmar gick vi och hämtade Jakob. Så var det i flera veckor, säkert fem om jag minns rätt.

Det gick bättre och bättre för Jakob. Han är väldigt social och i förskolan fick han stimulans, men det var en jobbig tid. Dessutom blev Alice inlagd på sjukhus i början av mars. Hon skulle på någon läkarkontroll och eftersom hon var så rosslig behöll de oss. Jag och Clive bytte av varandra på sjukhuset, men han var där mest eftersom Jakob helst ville vara med mig och jag dessutom blev förkyld. Alice var kvar på sjukhuset till mitten av maj - då var vi extremt trötta på sjukhusmiljön.

Under den tiden lämnade jag Jakob i förskolan vissa dagar och åkte direkt till sjukhuset ett par timmar och sen hem igen för att hämta Jakob. Någon dag då och då var jag hemma med honom.

Efter ett år fick Alice knapp på magen som hon fick mat genom och efter ytterligare ett halvår började hon äta som de flesta av

oss gör - genom munnen. Jag kan nästan inte förstå nu hur vi stod ut. Jag minns den tiden som i ett töcken - Alice fick jämt mat och Jakob var ledsen när vi skulle till förskolan.

Nu vill han i stort sett alltid leka med sina kompisar, men han har nog en aning svårare för separationer än andra barn - i alla fall när det är jag som lämnar i skolan. Aldrig med Clive - och jag blir glad när andra föräldrar med o-adopterade barn säger att det är precis likadant för dem. Några gånger, när Jakob en period matvägrade och under en annan period när han inte ville släppa mig när jag lämnade i skolan, har jag ringt och samtalat med Duvnäs föräldrastöd - en mottagning i Stockholm dit familjer med adopterade barn kan vända sig för råd och stöd. Jakob sitter nästan alltid i mitt knä när jag

”Livet är intensivt och ibland stressigt. Tjat blir det förstås. Ibland skäll.”

läser för honom och första tiden vågade jag knappt ens tanka bilen medan han satt kvar för jag kunde hamna i en vinkel så att han inte såg mig. Det blev såklart speciellt när Alice kom - hon tog mycket tid och eftersom hon fick mat i nässond låg hon i min eller Clives famn och åt. Numera tycker Jakob att Alice är jobbig för det mesta, men när vi träffar andra försvarar han henne. De har också börjat leka mer och mer.

Hösten 2014 skulle Alice börja i förskolan och vi kunde inte jobba heltid båda två. Clive började plugga till lärare på fritidshem. Jag jobbade heltid till en början men bytte tjänst och jag ska gå ner till 90 procent. Vi klarar att lämna och hämta, plugga, gå på Familjemulle och simskola, leka i lekparken och med kompisar, gå på kalas och Junibacken och allt

vad vi nu hittar på. Livet är intensivt och ibland stressigt. Tjat blir det förstås. Ibland skäll. Jag vet ännu inte hur man är den perfekta föräldern, men ibland tror jag att jag överanalyserar detta med anknytning, dåligt samvete, särskilda behov.

De senaste åren har jag tagit hand om barnen på helgerna så att Clive har kunnat plugga. För mig tar det en timme att komma till jobbet och en timme att komma hem. Det blir inte mycket tid över på vardagarna utöver att äta, läsa, titta på tv och lägga barnen.

Att ha ett barn med särskilda behov - hur är det? Svar: lite bökgigare. Eller mycket bökgigare. Det beror på vem man frågar och framförallt vilket barn man pratar om. Personer med Downs syndrom exempelvis är lika till utseendet och tar längre tid på sig att lära nya saker. Men därmed tar nog likheterna slut. En del är glada, andra sura, en del gillar att sjunga, andra inte. Vi har alla olika svårigheter i livet. För personer med Downs syndrom skiljer sig graden av utvecklingsstörning. Det är vanligare med autism och/eller ADHD. Hälften har

hjärtfel och måste operera hjärtat som små. Ibland blir jag stressad när Alice inte kan prata ordentligt. Hon använder fortfarande tecken som stöd, vilket rekommenderas till alla med Downs syndrom och personer i omgivningen. Talet kommer, men det tar längre tid. Alice behöver ett annat stöd än de flesta av oss. Man måste vara aktiv själv, men det finns också hjälp att få från exempelvis habiliteringen. Vi har fått vänner och bekanta genom Alice som vi aldrig skulle ha fått annars. Ibland skulle jag vilja ha mer tid att träna, att räkna, att tala, att sjunga med Alice. Jag önskar att jag kunde göra något med bara Jakob oftare - men just nu ser vårt liv ut såhär och egentligen tror jag att de flesta barnfamiljer önskar mer tid. Vårt liv kräver fler vårdkontakter och vi måste slåss oftare för vårt barns rättigheter.

Molly då? Jo, hon går i nian nu och har valt gymnasieprogram. Hon har också tagit en del tid fast på ett helt annat sätt, hon klarar ju sig själv mer och mer. Det ska i alla fall bli väldigt skönt när Clive snart har pluggat klart och börjar jobba. Jakob är en sexåring med mycket spring

i benen. Han gillar idrott och hälsa och musik i skolan, han gillar att läsa och höra historier. Han själv skulle säga att det han gillar mest är att spela tv-spel eller titta på sin Ipad. Han kommer bra överens med både barn och vuxna. Han har haft perioder av matvägran och ibland, när han inte har fått som han vill, har han sparkat och slagit mig.

Vi pratar om adoptionen och att Jakob föddes i Ryssland. Vi pratar också om Downs syndrom och han vet nog att Alice alltid kommer att behöva ett annat stöd än honom. Alice gillar att dansa, Molly har precis börjat med thaiboxning. Själv önskar jag mig en kurs i mindfulness.

Barnen Jakob, Alice och Molly.

”Numera tycker Jakob att Alice är jobbig för det mesta, men när vi träffar andra försvarare han henne.”

Är du nyfiken på adoption från Ungern?

TEXT: ANN-CHARLOTTE SÄRNBRATT

FOTO: BFA

I HÖSTRUSKETS GRÅASTE månad fick BFA äntligen möjlighet att besöka Ungern. BFA har samarbetat med Ungern sedan 2011. Att besöka våra samarbetsländer är otroligt värdefullt där BFA får möjlighet att lära känna det land som barnen kommer ifrån, dess kultur och språk. Dessutom får vi, genom att besöka de personer som på något sätt arbetar med barnen, möjlighet att utbyta både erfarenheter och kunskaper. Vi har alla mycket att lära av varandra.

BFA:s kontaktperson, Andrea Helmle Hankissné, ordnade med vårt program under de fyra dagarna vi var i Ungern.

CENTRALMYNDIGHETEN

Dr. Ágoston Zsuzsa är chef på centralmyndigheten. BFA samarbetar direkt med centralmyndigheten som matchar barnet med lämplig familj. I de flesta fallen i Ungern placeras barnen i fosterhem och få blir kvar på barnhemmen. På att Dr. Ágoston Zsuzsa inom ett par år kommer att gå i pension har hon redan vid sin sida Náldai Erika som kommer att ta över arbetet efter Zsuzsa. Erika är jurist och har redan i dagsläget mycket kontakt med BFA:s kontaktperson Andrea.

BARNHEMMEN

BFA förmedlar barn från Ungern från flera olika regioner. Eftersom Ungern är stort och vi bara hade några få dagar på oss fick vi avgränsa oss och besökte två barnhem, ett i regionen Miskolc och ett i staden Budapest.

Barnhemmet i Miskolc ligger drygt två timmars körväg norr om Budapest. Man tar sig enkelt dit på motorvägen, men sedan viker man av och får köra lite landsvägskörning. Barnhemmet är relativt stort och när vi kommer dit så upplever vi ett stort lugn. Det är ordning och reda på barnhemmet, en värme slår mot oss, både rent fysiskt och psykiskt. Det märks att personalen mår om barnen. Eftersom det ligger

Lia Vinitskaia (t v) och Ann-Charlotte Särnbratt (t h) besöker Dr. Ágoston Zsuzsa, chef på centralmyndigheten.

på landet, har barnen också möjlighet att vistas ute i friska luften i en lugn miljö.

När vi senare besökte barnhemmet i Budapest, som ligger väldigt centralt, möttes vi av en fantastisk byggnad. De höll på att renovera inne i byggnaden så personalen bad om ursäkt för den tillfälliga oordningen (vilket inte BFA lade märke till). Psykologen Márta Szaluter tog emot oss och vi kunde prata mycket kring de psykologiska utvärderingar som görs på de ungerska barnen.

SOCIALTJÄNSTEN

En av dagarna åkte vi till Ungerns näst största stad Debrecen för att träffa de sociala myndigheterna som arbetar med att utreda de ungerska barnen. BFA fick berätta hur de svenska myndigheterna arbetar med barnen, och hur adoptionsorganisationerna arbetar. Till syvende och sist visar det sig att de

svenska myndigheterna och de ungerska myndigheterna arbetar ganska likartat med barnen. Det är stimulerande att höra och få berätta hur vi alla arbetar för barnens bästa.

SVENSKA AMBASSADEN

De svenska familjerna har egentligen ingen kontakt med den svenska ambassaden eftersom barnet reser hem med sitt ungerska pass vid adoptionen. Andrea har ibland kontakt med ambassaden i och med att vissa dokument ska legaliseras där. Det är dock alltid bra att besöka ambassaden och ge dem information om vi har en del svenska familjer som bor i Ungern i ca två månader när de adopterar.

INFO

BFA har förmedlat 47 ungerska barn sedan 2011, 18 flickor och 29 pojkar. De flesta har varit mellan tre och sex år. Oftast adopteras ett barn men även syskon-grupper förekommer.

Vill du veta mer om adoption från Ungern så tveka inte att höra av dig till ann-charlotte@bfa.se (0300-33137) eller lia@bfa.se (0300-33139).

Lia Vinitskaia och Andrea Helmle Hankissné utanför centralmyndigheten i Budapest.

Vi blev familj i Indien

TEXT: HANNA BÄCK

DEN 9 DECEMBER 2015 började resan till vår dotter Sindhura. Vi var tillsammans i Indien i tre månader, från mars till början av juni 2016, då vi reste hem till Sverige alla tre.

Vi, jag Hanna och min man Roger, hade under hösten 2015 ställt samman våra handlingar och Katarina på BFA, kunde skicka vår ansökan till Indien i november. I december fick vi besked om att vi blivit godkända som adoptivföräldrar av myndigheten i Indien. Vi hade förberett oss på en väntan på mellan sex och tolv månader innan Katarina skulle kunna matcha oss med ett barn. Och så ringde telefonen efter 18 timmar! Det fanns en tre månader gammal liten undernärd tjej med läpp-käk- och gomspalt och ett över lag ganska otydligt medicinskt utlåtande. Vi blir såklart alldeles överrumplade men så lyckliga! Vi kände direkt att hon var vår dotter. Den 28 december fick vi se ett foto. Vår Sindhura var det vackraste barn vi sett och tårarna ville aldrig sluta rinna den dagen.

Nu var frågan hur snabbt vi kunde få komma till Indien och ta hand om vår flicka.

”Vi kände direkt att hon var vår dotter.”

Vi hade redan innan vi skickat vår ansökan till Indien bestämt oss för att resa så fort det var möjligt för att kunna ta hand om vårt barn under den tid domstolsprocessen pågick. Den brukar enligt BFAs erfarenhet ta allt emellan tre månader och upp till ett år. Det var enligt Indiens riktlinjer i teorin möjligt att ansöka om fosterhemsvård efter det att de utfärdat ett så kallat ”No objection certificate, NOC”.

Efter Katarinas påtryckningar fick vi den 23 februari 2016 äntligen besked om att

vi fått detta NOC. Nu skulle allt hända på en gång. Vi skulle avsluta så gott det gick på våra jobb, ordna med hundvakt, visum, flygbiljetter och planera för att vara i Indien med ett litet barn i mellan tre månader och upp till ett år. Det gick - mycket tack vare familj, kollegor och vänner som sa: ”Åk ni, vi tar hand om resten!”

Vi hade bestämt oss för att Roger, som har ett eget företag, skulle ta ut föräldraleddighet de första månaderna. Det är möjligt att få föräldrapenning från Försäkringskassan så snart barnet bor med föräldrarna. Jag, som är anställd, tog ut all semester, en månads tjänstledighet och sedan föräldraleddighet. Vi tog också ett banklån för att ha en buffert för oförutsedda händelser eller om vi skulle bli kvar i Indien väldigt länge.

Den 2 mars var visumen klara och den 4 mars flög vi till Indien och storstaden Hyderabad.

Och så kom den 8 mars, dagen vi väntat på och längtat så mycket till. Den tjuugo minuter långa rickshaw-färden genom stadens gator till barnhemmet kändes som

Roger Svartling Bäck var en ovanlig syn när han gick på gatan i Hyderabad med Sindhura i bärsele.

Sindhura var liten och undernärd när Hanna och Roger först träffade henne men hon hämtade sig redan under den tid de hade tillsammans i Hyderabad.

*Hela familjen – pappa Roger Svartling Bäck,
mamma Hanna Bäck och lilla Sindbura.*

Pappa Roger och Sindhura har planterat ett vårdträd som ska växa tillsammans med henne.

Sindhura har upplevt sin första vinter i Sverige.

I oktober 2016 gjordes Sindhuras första läpp-käk-gomspaltsoperation. Nästa operation görs när hon fyllt två år. Här med mamma.

flera år. Vi blev välkomnade och fick hälsa på föreståndarinnan. Vi hörde inte ett ord av vad de sa, vår flicka var alldeles för nära för att vi skulle ha plats för andra.

Och så kom hon. Universum skakade till och la sig till rätta när vi fick Sindhura i våra armar. Det var ingen tvekan om vem vi väntat på så länge.

Vi fick vara på barnhemmet med Sindhura hela den dagen. Följande dag kunde vi ansöka om att få Sindhura i fosterhemsvård. Det tog en hel dag men vi fick beslutet samma kväll! Nu var det bråttom att hitta något mer permanent boende än hotell. Vi fick napp på en okej liten lägenhet via en annons på internet och kunde flytta in samma kväll. Det fanns kök och badrum men inte så mycket mer. Vi bestämde att det fick duga, i alla fall till en början.

På förmiddagen den 10 mars fick vi fara till barnhemmet igen. Denna gång behövde vi inte lämna vår lilla flicka igen utan hon fick äntligen komma med oss "hem". Det var helt ljuvligt.

Sindhura var ganska liten och undernärd och den första veckan hemma fick hon också vattenkoppor och svinkoppor men det gick bra. Vi var två vuxna som kunde ägna oss helt och fullt åt vår dotter. Vi hittade snabbt och lätt en barnläkare som kunde behandla henne och även säkerställa att hon fick i sig så mycket mjölkersättning att hon kunde vara hemma med oss och inte behövde läggas in på sjukhus.

Efter ett par veckor mådde Sindhura bra igen och vi hade hittat en annan lägenhet i en lite lugnare och grönare del av Hyderabad. Här hemma i Sverige bor vi lantligt och ville gärna ha några träd utanför fönstret.

När vi letade efter en möblerad lägenhet märkte vi att det var relativt dyrt om man ville ha ungefär samma standard som hemma. Vi betalade cirka 10 000 sek i månaden, men då var det en trerums-lägenhet med två badrum och så ingick buteljernet dricksvatten, el och wifi. Och träd utanför såklart, vilket är ganska ovanligt i Hyderabad.

Vi flyttade in i en lägenhet högst upp i en privatbostad där ägaren bodde på bottenvåningen. Han råkade dessutom vara allmänläkare. Han och hans fru tog hand om oss alla tre på bästa sätt. Det tyckte vi var fantastiskt under vår vistelse i Indien att alla vi mötte var så vänliga och hjälpsamma.

Midsommarafton i Sverige. Sindhura är fin i blomsterkrans. Hennes läpp-käk-gomspalt är ännu inte åtgärdad.

Även där blev ju livet vardag efter en stund. Vi njöt verkligen av att få vara i Indien med vår Sindhura. Om dagarna var det varmt så vi var mycket inomhus eller i skuggan på vår terrass. Sindhura tog sig an livet med stormsteg och den lilla sexmånadersbebis vi hämtat hem kunde snart både krypa, sitta och busa. Hon älskade också att bada så vi besökte ofta en hotellpool som låg ganska nära vår lägenhet. Vi var också några långa dagar i domstolen och andra administrativa inrättningar för att få den legala vårdnaden, födelsebevis och pass etc. Vi upplevde verkligen att det snabbade på processen att vi var på plats. Vi blev mer än bara ett av alla papper. Om man är lite envis och trevlig så löser sig det mesta. Vi hade också mycket hjälp av BFA, där både Katarina i Sverige och BFAs kontaktperson i Indien, Ambika, kunde stötta oss. De fanns alltid ett sms eller mail bort och det var en stor trygghet.

Att vara tillsammans i Indien var en underbar möjlighet att lära känna både landet och staden vår dotter är född i. Vi lärde också känna flera vänner där, både personal på barnhemmet och andra. När vi sedan efter tre månader äntligen kom

hem var vi redan en sammansvetsad familj med trygga band till varandra. Det var härligt att få komma hem med vår fina dotter till ett somrigt Sverige där familj, gudbarn, vänner och vår lilla hund längtat och väntat. Så mycket kärlek!

Vi rekommenderar alla som har möjlighet att åka till Indien och bo där med sitt barn. Det ger så mycket, inte minst att föräldrar och barn blir familj så snabbt det bara går.

Vi har nu, i januari 2017, varit hemma i sju månader. Sindhura genomgick sin första läpp-käk- och gomspaltsoperation i oktober. Allt gick bra men det var såklart tufft. Nästa operation blir när Sindhura har fyllt två år. Vår dotter är en glad, sprudlande, snart ett och ett halvt-åring som pratar och sjunger konstant, ända in i sömnen om kvällarna. Hon älskar att dansa, busa, läsa böcker och leka med hunden och sina kompisar. Det går inte att tänka sig att vårt liv varit utan henne.

Kallelse till Årsmöte för Barnen Framför Allt - Adoptioner

Medlemmarna i Barnen Framför Allt - Adoptioner kallas härmed till föreningens årsmöte lördagen den 20 maj 2017 kl 15.30 på Tanum Strand by the sea, TanumStrand. Årsmötet genomförs i samband med sommarträffen. Om denna av någon anledning skulle bli inställd genomförs årsmötet i föreningens kansli på Energigatan 11 i Kungsbacka.

Förslag till föredragningslista

1. Mötets öppnande
2. Presentation av närvarande styrelse och kanslipersonal
3. Val av ordförande för mötet
4. Val av sekreterare för mötet
5. Val av justeringsmän för protokollet
6. Fråga om mötet blivit stadgeenligt utlyst
7. Fråga om föreslagen föredragningslista kan följas
8. Fråga om godkännande av verksamhetsberättelse för 2016
9. Fråga om godkännande av årsredovisning och revisionsberättelse för 2016
10. Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen för verksamhetsåret 2016
11. Val av styrelseledamöter
12. Ordförande (1 år)
13. Ordinarie ledamöter
14. Val av revisor och revisorssuppleant
15. Val av valberedning
16. Fastställande av medlemsavgiften för 2018
17. Övriga frågor
- Automatiskt medlemskap i BFA för faddrar.
18. Årsmötets avslutande

Anmälan görs till antingen adoption@bfa.se eller via brev till adress: Barnen Framför Allt, Box 100 34, 434 21 Kungsbacka

BFA SÖKER NY REDAKTÖR TILL MEDLEMSTIDNINGEN SOM KOMMER UT MED 4 NUMMER PER ÅR.

Har du erfarenhet och kunskaper av liknande arbete hör gärna av dig till redaktion@bfa.se för mer information. Observera att uppdraget är på ideell basis.

DU SOM VILL MEDVERKA I BFA'S ARBETE MED ADOPTION, BISTÅND OCH FADDERSKAP.

Ja, just du!

Vi söker nu positiva, engagerade och kompetenta medlemmar till vår styrelse. Du får gärna ha erfarenhet från styrelsearbete, juridik eller adoption. Detta är en möjlighet att engagera sig i en verksamhet som förändrar livet till det bättre för både barn och vuxna. Även detta uppdrag är på ideell basis.

Så tveka inte! Hör av er till ann-charlotte@bfa.se så berättar vi mer!

Barnbok med ambition att vidga normen

I barnboken ”Siri, Superhjälten och guldringen” möter vi en stark tjej med superhjältetendenser som löser olika situationer hon hamnar i. Ann-Charlotte Särnbratt på Barnen Framför Allt har fått en intervju med författaren Katarina de Verdier.

Katarina, vad handlar boken om?

Boken består av fyra äventyr som utspelar sig i medelklassens Kenya, där barnen lever som vi, äter glass, åker bil och hoppar hoppborg. Berättelserna tar sin utgångspunkt i vår familjs erfarenheter, även om den också är kryddad med superhjelteinslag. Boken talar inte specifikt om adoption eller hudfärg, utan det syns bara i bilderna.

Hur kom det sig att du blev barnboksförfattare?

När jag och min man blev föräldrar till Siri, adopterad från Kenya, försökte jag förstå vad min dotter kommer att möta under sin uppväxt i Sverige. I olika forum för vuxna adopterade och vuxna rasifierade växte bilden fram av ett Sverige som osynliggör positiva bilder av mörkhyade personer, inom tex kultur och media. Det ger en skev bild av verkligheten och bidrar till svårigheter på arbetsmarknaden för mörkhyade. Det ger dessutom en skev självbild när man sällan porträtteras i sammanhang där man talar om skönhet eller kompetens. I samband med det tog jag olika initiativ för att göra det jag kan för att åstadkomma förändring, varav ett är att vidga normen inom barnkulturen.

Du har tidigare gett ut boken som e-bok, men nu finns den även tryckt?

Ja det stämmer. Jag provade först att ge ut den som e-bok för att se hur den skulle tas emot. Det visade sig att den toppade Bokus e-bokslista för 6-9-åringar under de första fem månaderna, så då bestämde jag mig för att trycka den.

Grattis, vad kul! Du ger ut den tillsammans med MeR Barnkultur har jag förstått?

Ja, jag är själv medgrundare till den ideella föreningen MeR Barnkultur som arbetar för en bredare representation inom barnkulturen. Ett av våra mål är att stödja nya författare som arbetar i samma anda som MeR, så det föll sig naturligt att vi ”övade” med min bok. Nu vill vi hitta fler författare som vi kan uppmuntra och stödja.

Har du någon ny bok på gång?

Ja faktiskt! Jag skrev den andra boken i somras. I sista kapitlet i ”Siri, Superhjälten och guldringen” flyttar familjen till Sverige. Så nästa bok utspelar sig här med olika äventyr som familjen hamnar i. Det är ”bara” bilderna som saknas. Jag hoppas att den kan vara klar till sommarlovsläsningen.

Sist men inte minst, hur får man tag i boken?

Den finns i nätbokhandeln, som till exempel Bokus och Adlibris. Fråga gärna efter den i din lokala bokhandel och bibliotek, så kanske de tar in den också!

Stort lycka till Katarina!
Tack!

Länkar:

<https://sijisagent.se>

<https://merbarnkultur.se>

Facebook: @katdeverdiere och @merbarnkultur

Instagram: @katarina_de_verdiere och @merbarnkultur

TRYGG ANKNYTNING

Foto: Kenneth Rundberg

TEXT: KJERSTI SANDNES, PSYKOLOGSPECIALIST

(FÖRST PUBLICERAD I NR 1 2016 AV DEN NORSKA ADOPTIONSORGANISATIONEN VERDENS BARN TIDNING)

ADOPTERADE BARN HAR UPPLEVT stora förändringar i sina liv. De har flyttat från allt som har varit normalt för dem till främmande människor i främmande omgivningar, som de ska utveckla en ny relation till. Alla barn, oavsett vilka omständigheter de har levt under, kan reagera kraftigt på detta.

Många upplever att barnet ganska snabbt anpassar sig till och utvecklar förtroende för sin nya familj men för några föräldrar blir den första tiden chockartad. Barnet reagerar inte som man förväntar sig, några barn reagerar inte alls medan andra uppträder kaotiskt, är avvisande, rädsla eller arga.

Det är vanligt att barnet knyter starkast band till en av föräldrarna i början och kanske avvisar den andra. Några adoptivföräldrar upplever att barnet är väldigt klängigt och kräver total uppmärksamhet och närvaro från den ena eller bägge föräldrarna. Andra känner det som att

barnet nästan inte alls söker kontakt med dem. Hur barnet reagerar och hur kontakten utvecklas sig beror förstås på många olika orsaker: barnets ålder, var barnet bodde före adoptionen, institutionens/fosterhemmets kvalitet, möjligheten att knyta an till en eller några få personer, hur barnets känslor och behov blivit tillgodosett av omsorgspersonen/personerna, barnets personlighet och kognitiva förmågor.

Även lång tid efter att man fått vårdnaden om barnet upplever en del adoptivföräldrar att det är svårt att förstå barnets reaktioner och hur man bäst bemöter dem. För många föräldrar kan detta ge upphov till besvikelse, sårbarhet och förtvivlan. Varför reagerar en del barn så? Vad behöver de av sina nya omsorgspersoner?

För att förstå 1-åringens apati, 3-åringens avvisande, 5-åringens ilska eller 6-åringens kaotiska inre måste vi sätta oss in i vilka behov barn har och hur små barn hanterar avbrott i omsorgsrelationen samt att inte få sina behov fylla tidigt i livet.

TIDIGA ERFARENHETER FORMAR EN INRE MODELL

Alla barn föds med förmågan att binda sig till en omsorgsperson. Forskning visar att ett nyfött barn redan efter några få minuter härmar ansiktsuttryck och föredrar

sin mammas röst, ansikte och lukt. Denna förmåga har utvecklats eftersom barn är beroende av omsorg och skydd för att överleva.

Genom barnets upprepade erfarenhet av hur omsorgspersonen/personerna stimulerar, stödjer och deltar i barnets utveckling och hur barnet blir tröstat, vårdat och lugnat när det fylls med svåra känslor, utvecklar barnet och omsorgspersonen en känd rytm, ett mönster av hur de har det tillsammans. Genom erfarenheterna av denna omsorg utvecklar barnet en inre modell och en förväntan om i vilken grad och på vilket sätt dess behov blir mött på av den/dem som tar hand om det.

Anknytningen eller samspelsmönstret som utvecklas mellan barnet och omsorgspersonen/personerna grundläggs hos barnet mellan 9 - 10 månaders ålder och upp till 1,5 år.

Barn, som har en omsorgsfull person att knyta an till, utvecklar en selektiv anknytning. Det innebär att barnet knyter an till en bestämd omsorgsgivare. Ett barn med trygg anknytning har positiva förväntningar om att omsorgspersonen är emotionellt närvarande både som stöd och skydd när barnet undersöker omgivningarna och som tröst och skydd när barnet är otryggt, nervöst eller överväldigat av känslor. När trygga barn möter nya människor leder deras tidigare anknyt-

ningserfarenheter, deras inre modell, till att de lättare utvecklar förtroende och närhet.

Om barn inte har fått sina behov av stöd, värme, hjälp, tröst, skydd och känsloreglering tillgodosedda utvecklar barnen negativa förväntningar på sin omgivning. Deras inre modell talar om att de inte kan förvänta sig att få sina behov tillgodosedda och de tar med sig de förväntningarna när de skapar nya relationer. Många otrygga barn utvecklar därför ett negativt uppträdande som också påverkar nya relationer negativt.

BARN SIGNALER VÄGLEDER ELLER FÖRVIRRAR

Barn försöker alltid anpassa sig till den omgivning de lever i. Ett barn som i hög grad fått sina behov tillgodosedda av känsliga omsorgspersoner, utvecklar signaler som direkt talar om vad det behöver. Barnet ger uttryck för sitt inre och det finns samband mellan barnets känslor och vad det uttrycker.

Om barnet till exempel känner sig bekymrat och otryggt uttrycker det sig genom tonläge, ansiktsuttryck, kroppsspråk eller sökande efter närhet. De signaler som barnet sänder ut hjälper oss att förstå hur barnet har det och vad det behöver. Dessa signaler är alltså vägledande.

Fotograf Sofia Einebrant

Om barnet har upplevt att dess behov inte har blivit tillgodosett utan att det i stället exempelvis blivit ignorerat eller straffat, kan det hända att det inte fortsätter att visa detta behov eller att det uttrycks på ett förvridet sätt. Om ett i grunden otryggt barn till exempel är ledset eller befinner sig i en otrygg omgivning kan det låtas som om allt är bra, fokusera på leksaker eller verka som om det klarar sig självt i stället för att söka tröst och skydd. Barnet döljer alltså hur det egentligen har det och vad det egentligen behöver, dess signaler är felaktiga. Det saknas logiskt samband mellan barnets känslor och vad det signalerar. Omsorgspersoner kan låta sig luras och tro på de felaktiga signalerna. De kan till exempel bli sårade när barnet undviker dem eller låta bli att ge barnet tröst när det inte själv söker trösten.

Barn som varit utsatta för allvarlig omsorgsbrist har ofta upplevt att den som ska ge omsorgen antingen är skrämmande eller att omsorgspersonen själv är så rädd att han/hon inte klarar av att ta hand om barnet. Barnet blir överväldigat av den känslan som det inte får hjälp att reglera och situationen blir ohanterlig för barnet. Små barn som hamnar i en sådan situation kan uppvisa kaotiska reaktioner, ha ”kons-tiga” motstridiga rörelser, bli stela eller till och med kollapsa och falla ihop.

”Barnets tidigare erfarenheter av andra och dess sätt att hantera egna behov lagras som spår i hjärnan.”

Äldre barn har utvecklat andra strategier för att hantera det inre kaoset. För att skapa något som är förutsägbart tar de kontroll över omgivningen. I situationer där de egentligen agerar av rädsla eller sorg, kan de ta kontroll över omsorgspersonen genom att antingen bli arga, straffande, befallande eller genom att bli charmerande, snälla och omhändertagande. Inget av detta hjälper egentligen barnet att reglera sina känslor utan har för avsikt att kontrollera, ta hand om eller av-väpna omgivningarna. Att kontrollera

genom ilska och befallning eller att bli omhändertagande när barnet egentligen är otryggt och osäkert är förvillande signaler.

Några av de adopterade barnen har bött på institution innan de kom till sin familj. Även om kvaliteten på institutionerna varierar är det alltid svårt att där möta det enskilda barnets behov av stabil och pålitlig omsorg. För institutionsbarnen är det svårt att utveckla en selektiv anknytning. Barnen söker närhet och omsorg hos vem som helst och tar emot det de får, oavsett vem det kommer ifrån. De kan lika gärna sätta sig i knäet eller söka tröst hos främmande som hos någon de känner, något som riskerar att försätta dem i farliga situationer. Barnen kan verka välanpassade och trygga, charmerande, glada och tillmötesgående. I verkligheten kan de vara barn som inte har fått sina grundläggande behov av anknytning till en omsorgsperson tillgodosedda. I stället gör de allt för att få omsorg från vem som helst.

Sådana strategier utvecklas genom barnets försök att anpassa sig till den situation det lever i och som fungerar i ögonblicket. Strategierna är ofta omedvetna mönster som utlöses automatiskt när barnet hamnar i situationer det har varit med om tidigare. Dessa mönster tar barnet ha med sig när det ska knyta band i nya relationer, till exempel när

det kommer till sina adoptivföräldrar.

Barnets sätt att förhålla sig till omgivningen ska skydda det mot att bli överväldigat och utsatt för fara. Alla adopterade barn har upplevt minst ett allvarligt relationsavbrott tidigt i livet, ofta i känsliga perioder då utvecklingen av sociala relationer påverkas. Många barn ger vilseledande signaler till sina nya föräldrar. Det kan också gälla för barn som haft en till synes trygg omsorg tills de kom till sina adoptivföräldrar. Barn som har upplevt brott i nära relation-

er kan ha en inneboende fruktan för att bli lämnade igen, att bli överlämnade till andra eller att få sin livssituation förändrad.

Forskning visar att det är möjligt för barn att utveckla trygga relationer även om de har erfarenheter av extrema omsorgsförutsättningar, men det finns en viss risk för att adoptivbarn utvecklar en otrygg relation också till sina adoptivföräldrar.

ATT HJÄLPA BARNET TILL TRYGG ANKNYTNING

Vad kan då adoptivföräldrar göra? Hur kan de hjälpa barnet i dess nya livssituation och vad ska de göra för att barnet ska knyta trygga band till dem?

Det allra viktigaste för barnets nya omsorgspersoner är att de är känsliga, att de sätter sig in i hur barnet har det och vilka behov det har. Det kan man göra genom att reflektera över följande frågor: ”Vad gör barnet?” – ”Vad känner barnet?” – ”Vad behöver barnet från mig just nu?”

Föräldrarna behöver sätta sig in i att barnet inte alltid uttrycker vad det behöver utan att det också kan sända ut motsatta eller felaktiga signaler. Föräldrarna bör inte ta det personligt. Det är ett omedvetet sätt att reagera på, som barnet har varit tvunget att utveckla tidigt i livet och som det inte vet hur det ska förändra.

För att utveckla en trygg anknytning är det grundläggande att omsorgspersonerna förstår att barnets egentliga behov döljer sig under det kanske svårförståeliga sätt det uppför sig på. Barnet som lever ut ilska och är kontrollerande är egentligen otryggt. Det behöver vuxna som tar kontrollen och hjälper det att få in känslorna på andra spår.

Barn som är avvisande behöver närhet och tröst, men de vågar inte lita på att det behovet blir tillgodosett. De är ofta rädda för att bli avvisade på nytt och har behov av att själva kontrollera graden av närhet och vem de ska dela närheten med.

Barn som lätt blir upprörda och betar sig kaotiskt har inte utvecklat inre strukturer för att lugna ned sig. De behöver föräldrar som kan hjälpa dem med det.

Barn som okritiskt söker kontakt med vem som helst behöver föräldrar som är i närheten och ser till dem. När barnet

Foto: Kenneth Rundberg

inte har förmåga att reglera närhet, måste det "låna" den förmågan av föräldrarna. Därigenom kan barnet med tiden utveckla sin egen förmåga att reglera känslor och att anpassa sig.

Föräldrarna måste länge vara ständigt tillgängliga för att möta barnets behov i den utsträckning och med den grad av närhet som barnet klarar av. Föräldrarna behöver därför mycket tålamod under lång tid och visa att de förstår barnets behov och är villiga att uppfylla dem.

Barnet behöver också under en längre tid uppleva att föräldrarna kan hjälpa det att hantera upprörda, ledsna eller förvirrade känslor, att föräldrarna kan lugna ner de känslor som verkar allt för stora för att barnet ensamt ska kunna hantera dem. Barnets tidigare erfarenheter av andra och

dess sätt att hantera egna behov lagras som spår i hjärnan. Nya erfarenheter kan ge nya uppförandemönster som tar över de gamla, men det tar ofta lång tid. När ett barn flyttar till sin nya familj måste man därför ge barnet gott om tid till att knyta an och utveckla trygghet innan de lämnas över till andra. Övernattningar hos släktingar, start på förskola eller skola måste vänta tills barnet har knutit an till den ena eller bägge adoptivföräldrarna. När barnet har etablerat en trygg anknytning hemma blir det lättare att utveckla nya relationer. Det är därför en god investering att ta lång tid på sig för detta och inte lämna över barnet till andra innan det är redo.

Föräldrarna måste klara att hantera de svåra känslor av besvikelse, frustration och ilska som kan uppstå inombords.

När barnet så småningom upplever att föräldrarna är tillgängliga, vill stödja det, glädja sig över det, hjälpa, ta emot när barnet har det svårt, trösta, beskydda och hjälpa det att reglera de inre tillstånden kommer barnet att utveckla förtroende. Då kommer de svåra uppförandena att avta och barnet får bättre förutsättningar att utveckla nära relationer med andra.

Att övervinna svårigheter

Sedan 2006 har Röda Korset i Da Nang haft fadderprogram med medel från BFA för de sämst ställda eleverna. Stipendier från svenska faddrar stöder dessa barn finansiellt tills de tar examen.

Stipendierna hjälper inte bara barnen att gå i skolan, de stärker också banden med faddrarna genom personliga brev, rapporter om skolresultat och information om livssituationen. Flera faddrar har rest till Da Nang för att träffa barnens familjer.

I vissa länder där man har liknande program får barnen bara stöd till den dagen de fyller 18 år, men i Vietnam kan barnen få stöd tills de avslutar yrkesutbildning, högskola och universitetsutbildning.

Fram till nu har programmet hjälpt fler än 60 elever från lågstadiet till gymnasiet. 14 elever har tagit examen från gymnasier, högskolor, yrkesutbildningar och universitet. Många av dem har lyckats skaffa sig fasta jobb.

Vi programorganisatörer är oerhört glada att se dessa barn lyckas uppnå sina mål trots att livet varit tufft.

Le Van Tinh, 23 år gammal (Hoa Cuong Nam, Hai Chau distriktet)

Tinhs mamma dog när han var liten. Hans pappa arbetar som snickare. Sedan mamman dog har pappan ensam fostrat två barn med mycket begränsad inkomst från sin trävaruaffär. Vi kallar det trävaruaffär men egentligen är det bara en liten gårdsplan med snickeriverktyg.

Tinhs pappa lider nu av ryggproblem och ledinflammation. De senaste två åren har Tinhs moster/faster tagit hand om pappan, systemen och Tinh. Systemen är nu gifta och lever med sin man i distriktet Ngu Hanh Son.

Tinh har fått stipendium från BFA sedan 2006. Under tio år har han gjort sitt bästa i skolan även om han inte alltid varit nöjd med sina studieresultat. Förändringar i hans liv, familjens svårigheter med ekonomin, saknaden efter mamman har påverkat hans skolarbete. Han har fortsatt sina studier och till slut kunde han gå på pedagogiska universitetet i Da Nang.

Under sina universitetsstudier blev han tvungen att ta deltidsarbete för att hjälpa familjen. Ibland jobbade han på en snabbmatsrestaurang, ibland som kypare och det påverkade hans studier. Han avslöjar att han blev tvungen att gå om en termin för att han inte klarade flera av ämnena.

Till slut lyckades han ta examen i sitt huvudämne miljöstyrning. I början av 2016, samtidigt som han tog examen, blev han inkallad till armén. Nu har han gjort militärtjänst i armén i ett år och verkar mer mogen och stark. Tinhs familj har också bättre ekonomi nu.

När man ser Tinh nu och jämför med hur han var för tio år sedan, tycker vi att han har lyckats och mår bra.

Luong Quoc Vuong, 23 år gammal (Chinh Gian, Thanh Khe distriktet)

Vuongs pappa dog när han var liten, hans mamma har ensam uppfostrat tre barn genom att sälja tofu. Vuong föddes med gomspalt och har svårt att uttala ord. Han var en av de

första att motta stipendium från BFA år 2006.

I tio år har han kämpat för att övervinna sina svårigheter. Han tog examen från gymnasiet och började på yrkeshögskolan i Da Nang. Hans huvudämne är bilteknik. Efter första året slutade han skolan på grund av familjens ekonomiska problem och har inte kunnat återuppta studierna. Vi har försökt uppmuntra honom att fortsätta skolan men han har inte kunnat det.

Hans mamma har hjälpt in honom på en yrkesskola, där han studerade till tekniker i stål. Det passade honom bättre och han har sedan dess studerat och jobbar nu hos Tan Trinh. Han är en skicklig tekniker som tjänar tillräckligt bra för att kunna betala sitt uppehälle.

Han behöver en motorcykel för att ta sig till arbetet och BFA har beviljat sex miljoner VND (under tre tusen kronor) för detta köp.

Luong Quoc Vuong med sin motorcykel.

Luong Quoc Vuong på sin arbetsplats.

Luong Quoc Vuong och Pham Tay får ta emot sina checkar på sex miljoner vardera vid högtiden på Röda Korset i Da Nang.

När man ser hans breda leende och hör hans djupt kända tacksamhet är vi glada att han har funnit sin plats.

Pham Tay, 21 år gammal (Hoa Xuan, Cam Le distriktet)

Tays familj lever under knappa ekonomiska förhållanden. Hans pappa är handikappad (dövstum) och mamman tar ensam hand om familjen. Tays pappa rör varje dag båten tillsammans med mamman, så att de kan fånga fisk att äta. I familjen finns fyra barn. Tay är nummer tre av barnen. Huset de bor i har väggar av tegelstenar utan cement emellan eftersom de inte har råd att köpa cement.

Tay får stipendium från BFA. Tack vare uppmuntran från Röda Korsets program har han tagit examen från gymnasiet. Han lyckades inte komma in på universitetet 2014 men beslutade att försöka igen. Han jobbade deltid till nästa intagningstest år 2015 men det blev tyvärr likadant den gången. Han började då på yrkesskola tillsammans med sin bror, där han lärde sig att svetsa. Senare, när tillfälle gavs, följde han med till Hai Phong för att lära sig att lackera bilar. Efter ett år var han tillbaka i Da Nang. Trots att han inte har lyckats med sin dröm om utbildning jobbar han nu tillfälligt i ett garage på Bao Khoa i Da Nang.

För att underlätta hans tid på yrkesskolan har BFA bidragit med sex miljoner VND (lite mindre än tre tusen kronor) så att han har kunnat köpa en motorcykel. Denna gåva har stött och uppmuntrat honom att söka arbete.

Översättning Kerstin Glensted Stolt

Motorcykeln har uppmuntrat Pham Tay trots att han inte kom in på universitetet.

Pham Tay på sin arbetsplats.

Linhs tal i Da Nang i juli förra året

Nguyen Thi Thuy Linh går på högstadiet i distriktet Son Tra i Da Nang. Hon är en av de elever som får stöd av Barnen Framför Allt.

Linh är begåvad och har goda skolresultat. Hon har fått utmärkelse som skolans bästa elev och distriktspris i engelska och kemi.

Linh har fått stipendium från BFA sedan 2015 och därmed vågar hon drömma om högre studier och ett bra liv.

Vid stipendieutdelningen för det tredje kvartalet 2016 och Akademiska meritutdelningen för 2015-2016, som hölls av Röda Korset 29:e juli 2016, höll Linh ett tal som representant för de 47 elever som får stipendier från BFA. Här publicerar vi hennes tal.

Till föräldrar, elever och till alla er som sitter här!

Jag föddes i en familj som saknar faderskärlek. Min pappa lämnade oss när jag var liten. Längtan efter honom har följt mig sedan dess. Utan en pappa i familjen har min mamma som ensamstående tagit all börda på sina axlar och uppfostrat två barn. Min syster börjar på universitet och jag på gymnasiet.

Min mamma är en liten och vanlig kvinna. Varje dag går hon till sitt arbete som hushållerska på Song Thu Guest House i Da Nang. Vårt liv blir allt svårare ju äldre vi döttrar blir. Högre utbildning innebär högre avgifter och mamma måste arbeta hårdare och hårdare. Därför känner vi ibland att vi vill sluta studera och sluta drömma och istället börja arbeta för att lyfta bördan från mammas axlar.

Lyckligtvis för mig och för alla elever här har vi fått möjligheten att motta stipendium från BFA. Hjälpen från BFA och familjer i Sverige är till oerhört stor hjälp och glädje för mig och min familj.

Tack var den hjälpen behöver mamma inte oroa sig för skolavgifterna lika mycket som tidigare. Jag kan köpa böcker, nya uniformer och skrivmaterial för det nya läsåret. Men bäst av allt är det stöd jag fått av personalen på Röda Korset och BFA, som håller mig och andra elever uppe. Ni har uppmuntrat oss att övervinna svårigheter, att övervinna känslan av att vara mindre värda för att vi är fattiga. Ni har uppmuntrat oss att studera hårdare för vår framtid.

Jag hoppas att Röda Korset och BFA's sponsorer vill fortsätta att stödja fler elever så att vi kan ha ett hopp om en bättre framtid.

Jag önskar er hälsa och lycka. Jag önskar alla elever som är här idag goda akademiska resultat detta läsåret.

Översättning Kerstin Glenstedt Stolt

Than Ba behöver fler faddrar!

Vi behöver 18 nya faddrar till barn i Than Ba!

TEXT: MARGARETA WILHOLM

I fadderprogrammet finns 82 barn inskrivna. Av dessa sponsrar FFBB 43 barn och BFA 38 barn. 12 barn står på väntelista för att få faddrar.

Barnen som blir sponsrade genom FFBB och BFA får mycket god vård. Man kan faktiskt säga att hela familjen blir sponsrad. Skolan är gratis så fadderpengen går till läkarvård, inte sällan till operationer och till familjens försörjning. Det behövs eftersom en förälder i allmänhet har fullt upp med att ta hand om barnet med funktionshinder och inte kan bidra till försörjningen. Vi har många exempel på hur lyckat fadderprogrammet är. År 2015 avslutades tio fadderbarns stöd då familjerna var självförsörjande. I deras ställe kunde nya tillträda.

Som fadder till ett barn i Than Ba hjälper du en hel familj genom att betala 150 kr i månaden!

THUONG BEHÖVER FLERA FADDRAR

Thuong, som bor på Thanh Ba center behöver flera faddrar. Thuong är en intelligent tonåring med svåra skador från kemikalier (Agent orange) som USA spred över Vietnam under kriget. Thuong tvingades sluta skolan i 6:an, då farfar och farmor inte längre orkade bära honom till skolan och vägen var för dålig för att köra honom i rullstol eller vagn. När FFBB och BFA

mötte honom hemma hos farföräldrarna för fyra år sedan brann han av längtan att få studera. Vi lyckades ordna så att han nu kan bo på Thanh Ba center och bli skjutsad till skolan inte långt därifrån. Det kostar pengar eftersom Thuong behöver specialutrustning och mycket assistenthjälp. Det gör att han behöver flera faddrar. Om du vill bli en av dem kan du räkna med att både få ett fadderbarn med bra framtidsutsikter och även en brevvän eftersom Thuong hårdpluggar engelska för att kunna kommunicera.

FLER BARN BEHÖVER EXTRA STÖD

Pojken Linh har varit hemma från skolan ett år efter en operation. Nu vill man verkligen få honom tillbaka till skolan igen. Han ska börja i årskurs 10 och har en hel mil till skolan. Hans mamma har bett om hjälp för att kunna köpa en elcykel åt sin son.

Bli fadder! Du gör skillnad för en hel familj!

Årsrapport från Than Ba center för funktionsnedsatta barn och ungdomar

1. 82 BARN SPONSRADES.

Syftet med ekonomiskt stöd till familjerna är att utveckla ekonomin och ta hand om barn med funktionsnedsättningar. Alla familjer gjorde upp en plan tillsammans med centrets personal hur man skulle använda pengarna från sponsorerna. Pengarna skulle först och främst användas för att förbättra för barnet och därefter för att förbättra familjens ekonomi. Många köpte djur, teplantor och fiskdammar för att odla fisk. Flera familjer fick god utdelning och investerade i fler djur, bättre mat, kläder, medicin och sådant som barnen behövde. Andra har ingen mark där de kan hålla djur. De använde pengarna till att köpa ris och nyttig mat till barnen. För några har det gått så bra att de har kunnat spara pengar för att bygga ett nytt hus eller bygga om kök och badrum.

2. EXTRA HJÄLP TILL FAMILJER MED STORA SVÅRIGHETER

Fem familjer är mycket fattiga och har inte pengar till ris. De fick extra stöd.

Fyra familjer fick extra stöd för att köpa en ko och därmed få möjlighet att förbättra ekonomin och bli oberoende. Dessa familjer har varit i programmet under lång tid. Centret följer dem och gör besök varannan månad.

Ett barn behövde en ny fotprotes. Nu har hon en som är lagom stor och känns skön.

En ung flicka har sponsrats extra av sin fadder och är nu färdigutbildad sjuksköterska. Hon arbetar nära Hanoi och är självförsörjande.

En familj har fått hjälp med att gräva en brunn. Nu behöver inte mamman gå långt för att hämta vatten. Hon får därmed mer tid och kraft att arbeta hemma.

3. VISSA BARN BEHÖVER LÄKARKONTROLL OCH BEHANDLINGAR

*En flicka med en njursjukdom får extra pengar från FFBB/BFA för att få dialys. Hon måste vara i Hanoi där behandlingen sker. Hennes föräldrar har flyttat till Hanoi för att ta hand om henne. Hon besöker barnsjukhuset tre gånger i veckan för behandling. Vi är tacksamma om FFBB/BFA kan fortsätta att stödja henne. Föräldrarna har inte pengar till att betala behandlingen.

*En pojke har fått två ögonoperationer och ser nu bättre. Han är hemma och kan hjälpa föräldrarna med sysslor i hemmet och bland djuren. En tredje operation ska genomföras i april.

*Ytterligare ett par barn har behandlats av läkare.

4. EKONOMISKT STÖD TILL THUONGS UPPEHÄLLE OCH SKOLGÅNG

Den studiebegåvade pojken Thuong, som BFA skrivit mycket om i tidningen, utvecklas väl. Betygen efter den första terminen skolåret 2016-2017 blev 7,4 av 10. Thuong är fortfarande en av de bästa i sin årskurs. Nu går han i årskurs 9. Centret hjälper Thuong att åka hem till farföräldrarna varje helg och under loven. Han älskar att gå i skolan och vi hoppas att han kan få fortsatt ekonomisk hjälp.

Thuong behöver flera faddrar. Hör av dig till Erna Lagerfors erna.lagerfors@bfa.se tel. 0709 64 56 69 om du vill bli fadder till Thuong.

5. NÅGRA BARN HAR KUNNAT SKRIVAS UT

Vårt syfte är att stödja familjerna så att de blir självförsörjande. Vi har en del barn och föräldrar med god utveckling som nu har blivit självförsörjande. En flicka som sponsrats genom sin tid vid college har tagit examen och är nu självförsörjande. En ung pojke jobbar i en verkstad och tjänar sitt levebröd. En blind flicka gick ut årskurs 12 (secondary school) med gott resultat. Hon är en duktig sångerska. Nu deltar hon i en musikklubb i staden Viet Tri och tjänar 1,8 miljoner dong (700 SEK) i månaden. Hon är mycket lycklig! Nu har även hennes pappa och lillasyster god ekonomi med många djur och höns.

Ytterligare 20 familjer har lämnat programmet under året.

Vi vill tacka alla sponsorer!

6. GENOMFÖRDA KLUBBAKTIVITETER

Klubb i Yen Khe kommun

Klubben har 26 medlemmar inklusive föräldrarna. Than Ba Center diskuterade med FFBB/BFA om hur vi kan förbättra för somliga barn som inte har möjlighet att komma regelbundet till centrets aktiviteter. Vi startade en aktivitetsklubb i byarna och har genomfört program varje vecka. Det är en härlig möjlighet för barnen att möta andra och ha roligt. De spelar, sjunger och målar, spelar spel och leker. Alla föräldrar deltar i aktiviteterna tillsammans med barnen. Föräldrarna lär sig förstå barnen på ett nytt sätt och att visa barnen uppskattning och kärlek. Efter några månader har vi kunnat se skillnad på

nästan alla barn. De är gladare eftersom de stimuleras genom lustfyllda aktiviteter. Föräldrarna får råd om hur de kan fortsätta att aktivera sina barn i hemmen.

Föräldraklubben

Detta är också en aktivitet som vi utarbetat tillsammans med FFBB/BFA. Vi kallar det ”Stärkande program för föräldrar till barn med funktionsnedsättning”. Vi träffas en gång i månaden och delar in alla familjer i fyra grupper. Vi har olika aktiviteter för varje grupp. I klubben samtalar föräldrarna med varandra och delar med sig av sin erfarenhet av att ta hand om barn med särskilda problem. De talar också om ekonomi etc. Centrets personal ger dem mer kunskap om att ta hand om barn med CP, epilepsi, dåligt uppförande etc. Programmet är framgångsrikt och föräldrarna tycker om att dela erfarenheter med varandra. De blir stärkta av de goda råden. Vi är mycket tacksamma över att FFBB/BFA beslutat att sponsra klubbaktiviteterna för barn och vuxna även 2017.

Klubb för undervisning i sex- och samlevnad och i matlagning

I denna grupp har vi 13 flickor och deras föräldrar. Flickorna lär sig att sköta sin kropp. De undervisas om sexuellt ofredande, skydd mot graviditet men också om graviditet samt skydd mot och kunskap om könssjukdomar. Den här klubben inkluderar konsultationer för föräldrarna för att de ska förstå sina uppväxande döttrar. Flickorna och föräldrarna uppskattar klubben. För en del flickor tar det längre tid att förstå, då hjälper föräldrarna till att ge dem mer kunskap hemma. Vi följer upp flickorna och de nya kunskaperna efter kursen. Samtidigt har vi kockskola för flickorna. Vi undervisar dem i att välja goda råvaror och lär dem att tillreda enklare måltider. Alla tycker att det är spännande och vill fortsätta. Efter fyra månader kan vi se en positiv förändring hos flickorna. De tycker om att hjälpa föräldrarna med hushållsarbetet.

7. STÖDUTBILDNING I IE (INDIVIDUALISERAD UNDERVISNING) FÖR CENTRETS ANSTÄLLDA

Under 2016 hade vi brist på professionell pedagogisk personal och därför var det inte så lätt att genomföra alla aktiviteter. FFBB/BFA beslöt att bekosta en utbildning i IE (autism och inlärningssvårigheter) vid utbildningsdepartementet i Ha Noi för Mrs. Linh, Mr. Ha och Mrs. Huong. Efter utbildningen har vi hållit tre utbildningar för alla lärare i skolan för att vidarebefordra kunskapen vi fått. Vi gjorde också upp individuella planer för de barn som behöver IE-hjälp. Den professionella pedagogiska personalen har också besökt och gett råd till de lärare som undervisar de

funktionsnedsatta eleverna i den kommunala skolan och gjort upp individuella planer för dem. Vi följer också upp framstegen för barn med funktionsnedsättningar i skolan i hela Than Ba-distriktet.

8. MIKROLÅN

Den 31 december 2006 överlämnade FFBB en fond för mikrolån. Sedan dess har 70 familjer fått möjlighet att låna pengar. Från början lånade de ungefär 2 - 5 miljoner VDN (1 miljon VDN motsvarar ungefär 400 SEK). Idag föredrar familjerna att låna större summor, 9- 10 miljoner VDN. De flesta vill investera i en ko medan andra köper höns, ankor och teplantor.

9. BESÖK FRÅN SVERIGE

I år hade vi glädjen att välkomna två svenska familjer på besök i Than Ba Center. Vi har introducerat dem i Than Ba-projektet och de har deltagit i möten med Centret och med PC (peoples committee) och de har besökt sina fadderbarn.

Tack till alla!

Å Than Ba PCs, Centrets och alla familjers vägnar vill jag rikta ett stort tack till FFBB/BFA, till alla medlemmar, faddrar och andra sponsorer. Vi är mycket glada och tacksamma över att få ta emot ert stöd och det är en stor glädje för oss att se hur er hjälp förbättrar situationen för barn med funktionshinder och deras familjer i Than Ba-distriktet. Att ha barn med funktionshinder är mycket svårt. Tack för allt! Lycka till på det nya året! Vi hoppas att ni vill fortsätta att stödja barnen under 2017!

Ha Chong Bao
Director of center

Översättning Margareta Wilholm

Cochabamba, Arque Nucleo Educativo "Nataniel Aguirre"

Här dansar de minsta barnen klädda i bolivianska dräkter.

TEXT: ISABEL BORRAS

FOTO: LUCIO BELTRAME

Lite drygt 2 timmar från Cochabamba på otillgängliga vägar ligger distriktet Arque, en röd zon, vilket innebär att det är ett av Bolivias fattigaste. Det kunde vi konstatera med egna ögon under vårt besök.

I Arque finns Nucleo Educativo "Nataniel Aguirre", en skola som tar emot barn från hela distriktet. På låg-, mellan- och högstadiet går just nu 330 barn i åldrarna 5 -18 år. Skolans mål är att ge barnen en yrkesutbildning. Man satsar på textil, finbageri, metallarbete och träsnickeri. Som vuxna ska barnen få möjlighet att skaffa sig arbete, kunna försörja sig själva och

även bidra till distriktets utveckling. På högstadiet får barnen lära sig att sy kläder, baka och att snickra.

En del av barnen har mycket lång väg till skolan. De barn som har längst skolväg måste gå upp till tre timmar enkel väg för att ta sig till skolan. Det finns inga bussar och knappt några vägar. Barnen går på en halvt uttorkad flodbädd med stora stenar och djupa gropar, vilket är mycket farligt, inte minst under regnperioden. För att underlätta för dessa barn har skolan inrättat ett internat så att de kan sova över på skolan under veckorna. Dock har skolan små resurser och kämpar för att kunna ge barnen åtminstone frukost och middag. Det finns två sovsalar, en för pojkar och en för flickor. De är ganska små, trånga och mörka och saknar skåp för barnens tillhörigheter. Man använder i stället pappkartonger.

De barn som har längst skolväg får sova över i skolan under veckorna. Det är både mörkt och trångt i flickornas sovsal.

BFA har sponsrat den stora bakugn som används för bageriutbildningen.

På skolväggen sitter skylten som visar att BFA har bidragit med donationer.

BFA har bidragit med symaskiner som används i textilutbildningen.

BFA bistånd kom i kontakt med Nucleo Educativo "Natañiel Aguirre" under 2014 genom vår kontaktperson i Bolivia, Virginia Uribe Herbas som hade lärt känna skolans hängivna rektor Lic. Doris del Carmen Pérez Quispe. Sedan dess har BFA bidragit med inköp av symaskiner och en ugn. Genom en privat donation från en svensk familj fick skolan även möjlighet att under 2016 köpa in livsmedel till de 50 elever som bor på skolan under veckorna.

Hela skolan, alla barn och lärare, stod uppställda för att hälsa oss välkomna med musik och dans. Lärare och föräldrar, skolans rektor, en elev och även distriktets borgmästare Casto Coaquira höll tacktal och var med oss hela dagen under vårt besök, en mycket speciell upplevelse.

Vi fick se den nya ugnen och även provsmaka de bröd som hade bakats på morgonen innan vi kom. Syateljén var fylld av unga kvinnor som sydde dels egna vackra kläder, dels kläder för försäljning på olika marknader. I metallslöjden fick vi bland annat se vackra sänggavlar.

Efter rundvandringen bjöds vi på lunch med stekt kött, potatis och stekta bananer. Det var fredag eftermiddag och många förberedde sig för att åka eller gå hem. De flesta av lärarna bor i Cochabamba och gör den två timmar långa resan varje dag.

På väg tillbaka till Cochabamba vinkade vi till åtskilliga elever som var på väg hem. De gick försiktigt på

flodbädden bland stenar och gropar, en del hade redan gått i ett par timmar.

Cochabamba är Bolivias fjärde största stad, känd för sitt varma och milda klimat året om. Staden stoltserar också med sin stora Kristusstaty, Cristo de la Concordia som är 44 cm högre än sin välkända motsvarighet i Rio de Janeiro, Cristo Redentor.

Utanför skolan går vägen till byn.

Besök på barnhem i Bolivia september 2016

Hogar de la Esperanza, Santa Cruz de la Sierra

Utemiljö. En av flera innergårdar.

TEXT: ISABEL BORRAS
FOTO: LUCIO BELTRAME

Det första som slog mig när vi träffade Sor Bernarda, föreståndaren för barnhemmet var den enorma värme hon utstrålade och skrattet som aldrig var långt borta, ett skratt som följde oss under hela besöket.

Barnhemmet Hogar de la Esperanza grundades 2002 av italienska Carla Cripa och drivs av en orden inom den katolska kyrkan. Carla Cripa hade sett hur illa barnen hade det när de tvingades sitta i fängelse tillsammans med sina föräldrar. Tanken med barnhemmet var att ge dessa barn en tryggare miljö under föräldrarnas fängelse-tid. Fortfarande är det i huvudsak barn vars föräldrar sitter i fängelse som kommer till barnhemmet. Numera drivs barnhemmet av en Franciskanerorden,

Hijas de la Virgen Dolorosa med fyra polska nunnor i spetsen. När nunnorna tog över 2014 bodde där många fler barn och miljön präglades av strikt ordning och disciplin. Filosofin gick ut på att barnen inte fick kramas eller ges någon typ av ömhet. Detta ändrade nunnorna med föreståndaren Sor Bernarda i spetsen när de tog över. Livskvalitet för barnen blev viktigast liksom främjandet av deras skolgång och andliga liv. Glädje, lek, kärlek och respekt blev ledord för alla som arbetar på hemmet. Barnen vi träffade var glada, nyfikna och orädda.

På barnhemmet finns två psykologer och två socialarbetare. Tillsammans med dem har nunnorna ändrat radikalt på sättet att se på barnen och deras uppfostran. Man tänker också på barnens fysiska hälsa och har bland annat knutit en tandläkare till hemmet. Vidare finns det två kokerskor, en städerska och tio barnsköterskor. Barnhemmet är stort med olika byggnader som omges

Förmiddagsfika

Spädbarnens sovrum

Analia Coronado, sor Bernarda, Isabel Borrás, sor Andrea, Virginia Uribe Herbas.

av flera grönområden och lekparkar. Där finns flera stora vackra träd, allt är mycket välskött men det ser tomt och övergivet ut. Barnhemmet har kapacitet för att ta emot 300 barn men klarar ekonomiskt endast av att ta emot 50 barn. Vid vårt besök bodde där endast 36 barn i åldrarna 0-12 år, tre av dem spädbarn. Två var på väg att bli adopterade av inhemska föräldrar. Dessa tre var de sista spädbarn hemmet tog emot, berättade systerarna. Man har inte råd med blöjor och mjölk. Framöver kommer barnhemmet endast att ta emot barn mellan 3-12 år.

På förmiddagarna är barnen på barnhemmet. De gör sina läxor och leker. Det finns fint inredda lekrum, ett litet bibliotek, en datasal och ett TV-rum. Mellan klockan två och sex på eftermiddagen går de äldre barnen i en statlig skola inte långt ifrån barnhemmet. Nunnorna är mycket engagerade i barnens skolgång. De går gärna till skolan och berättar om sin verksamhet om de misstänker att deras barn blir mobbade. Skolan

kräver fyra olika uniformer till barnen för olika aktiviteter. Personalen på barnhemmet sätter en ära i att alla barn ska ha egna fina uniformer, skor, rygsäckar och skolmaterial. Sor Bernarda berättar med stolthet att barnen från barnhemmet är duktiga i skolan och gör bra ifrån sig.

Eftersom ekonomin är ett stort bekymmer, som för alla de barnhem vi besökte i Bolivia, så uppskattas all hjälp. BFA har genom sin fadder- och biståndsverksamhet bidragit till att de har de kunnat installera luftkonditionering och nya fönster till hemmets skafferier. Med hjälp av BFA:s bistånd har även alla fönster kunnat bytas ut i de rum där de yngsta barnen sover.

Det går inte att ta miste på engagemanget för barnen bland de vuxna på Hogar de la Esperanza och därför var det en stor upplevelse för oss att få vara där.

Sponsra massajflickor som vill studera

I Rift Valley i Kenya, inte långt från Nairobi, finns en internatskola för massajflickor. När flickorna ska börja i Secondary School behövs fler sponsorer.

TEXT: MARGARETA WILHOLM

Leah Nashipae, massajflicka med studieambitioner och behov av ekonomiskt stöd.

Mary Nadupoi, massajflicka som behöver sponsorer för sina studier.

Som fadder bidrar du med 150 kronor per månad och sponsrar på det viset gruppen på tolv unga flickor som går i olika internatskolor.

Du får en rapport minst en gång om året. Om du vill får du adressen till en eller flera av flickorna så att ni kan hålla mailkontakt. Flickorna talar och skriver utmärkt engelska.

”Våra” tolv flickor är 15 - 18 år gamla. Alla är faderlösa. Några har mammor i livet, som regel utan inkomst även om några har ett par kor och getter. Andra flickor är helt föräldralösa och beroende av

farföräldrar eller farbröder.

Flickorna är starkt studiemotiverade och lyckas bra i skolan. Flera uppfattas som goda ledare.

De gillar att sjunga, dansa och sporta. Några är mycket goda talare. De har stora framtidsdrömmar; de flesta vill bli läkare, en kirurg, någon sjuksköterska men i gruppen finns även en blivande pilot och en radiojournalist.

De måste gå på internatskolor för att de bor långt ute på landet där det inte finns några Secondary Schools. Eftersom de är föräldralösa riskerar de omskärelse och tvångsäktenskap i sina hembyar.

UTBILDNING TILL SJÄLVSTÄNDIGHET

Alla flickor i Soila Maasai Girls Centre får den utbildning som passar dem bäst. För "våra" flickor blir det teoretiska studier. Efter avslutad Secondary School kan de fortsätta med universitetsstudier eller lämplig yrkesutbildning. Som vuxna kommer de att kunna återvända till sina hemorter som självständiga, välutbildade unga kvinnor eller också kan de söka sig nya vägar i en ny miljö. De har ett bra kontaktnät genom Kenya Children's Home och stamfränder som numera finns över hela landet.

TIDERNÄ FÖRÄNDRAS

Allt fler massajer lever nu ett integrerat liv i staden eller på landsbygden.

Traditionellt är massajerna boskapskötare, ett av de sista nomadiserande folken i östra Afrika. De finns i Kenya och Tanzania, i områdena i och omkring Rift Valley, den stora "sprickan" som går från Etiopien ända ner till Sydafrika.

Massajerna räknar sin rikedom i boskap. Traditionellt lever de av kött, blod och mjölk. De bär oftast kläder, mantlar och skynken, i röda och blå toner och har vackra smycken, till exempel stora kragar av glaspärlor. Kvinnorna bygger husen, manjattan, av lera, kodynga och grenar. Husen ser ut som stora limpor och är nästan fönsterlösa. De ligger i ring omgärdade av ett rejält staket av grenar och kvistar med långa taggar. Männens uppgift är att se till att staketet är intakt. På natten förs djuren in i inhägnaden. På så sätt är både människor och djur skyddade.

ALLA HAR SIN UPPGIFT

Barnen sköter traditionellt vallningen av boskapen. Nu när de flesta barn går i skolan får de äldre männen ta hand om djuren tills barnen kommer hem eller har gjort färdigt sitt skolarbete för dagen. Krigarna, moranerna, de unga pojkarna, vaktar mot överfall

Granne till skolan är en massajfamilj som bor i en manyatta, ett traditionellt hus av lera.

från vilda djur och fientliga människor. När vi ser bilder av unga massajer med fantasifulla frisyrier är det just dessa krigare. Moranperioden avslutas med att man blir "vuxen" och tillåts att bilda familj. Då rakas den unge mannens huvud, han blir av med sin huvudprydnad och hans storhetstid är förbi.

Förr var en man tvungen att döda ett lejon innan han fick ingå i det äkta ståndet. Den tiden är lyckligtvis förbi men det påstås att lejonhonorna än i dag visar sina ungar att de ska akta sig för massajkrigare.

OMSKÄRELSE

Innan pojken får bli krigare omskärs han. Flickorna blir omskurna före giftermålet. Det är en farlig process. Det är inte bara det att flickan stympas och frånges möjligheten till sexuell njutning. Hon riskerar också infektioner genom infekterade redskap och stor smärta genom att sårytorna sys ihop mycket primitivt. Både pojkar och flickor riskerar att få hiv genom "operationsverktygen". Upplysta massajer låter inte längre omskära sina barn men i byarna på landet är grupptricket stort och "våra" flickor har ingen familj som bryr sig om hur de har det. Soila Maasai Girls Centre vill skydda föräldralösa flickor som löper risk att bli könsstympade och vill samtidigt ge dem en utbildning så att de ska kunna klara sig på egen hand.

För att anmäla dig som fadder tar du kontakt med Erna Lagerfors: erna.lagerfors@bfa.se

Flickorna i primary school leker på skolgården.

När gav du bort en påse lyxkaffe från Kivu i Kongo sist?

Nej, jag trodde väl det, det blir den vanliga blomman eller vinflaskan och det är ju inte dumt det heller men nu får du ytterligare ett alternativ.

Vi tar det från början. Vi har flera gånger skrivit om de mycket svåra förhållandena i östra Kongo, i Nord- och Syd- Kivuprovinserna. Vi vet alla att civilbefolkningen är klämd mellan flera olika militära förband och fraktioner. Vi har skrivit om M23, Mai Mai, den reguljära statliga armen och fler som hotar, mördar och våldtar för att skrämja bort befolkningen och komma åt mark med dyrbara mineraler, t.ex. coltan som används i våra telefoner och datorer. FN-förbanden som finns i provinserna gör pinsamt lite nytta.

Till staden Uvira (i Syd Kivu) där vi stödjer FEPAMs verksamhet genom att bland annat sponsra skolbarn och ungdom i högre studier, kommer internflyktingar. Många av barnen vi sponsrar har mist en eller båda föräldrarna. Svåra levnadsförhållanden gör att hälsan sviktar. Folk i Uvira behöver sjukvård.

Rebu Burubwa är född i Uvira men har bott i Sverige sedan sin barndom. Rebu och hans fästmö, Stefanie Hedén, bestämde sig för att bygga ett sjukhus för att lindra nöden i hans födelsestad.

Nu, två år senare, står byggnaden färdig, man inreder, anställer och säkrar finansieringen. Genom

att sälja ekologiskt kaffe från trakten får paret verksamheten på sjukhuset att gå runt. Rebu och Stefanie samarbetar med kaffekooperativ i Syd Kivu. Där odlas Arabica-bönan av bönder som odlar ekologiskt och som har rättvisa löner. Rebu och Stefanie säljer högklassigt kaffe, rostat lokalt i Göteborg med omnejd. Du kan få bönor och mala dem själv eller redan malet kaffe färdigt för din bryggare. Kaffet är förpackat i miljövänliga ¼-kilopåsar. Det håller sig länge utan att förändra smak eller karaktär.

Priset för malet kaffe är 119 kr/250 gram! Men då köper man inte bara ett gott ekologiskt odlat kaffe från ett av världens svårast drabbade länder/provinser. Man stödjer också arbetare och bönder och skapar nya jobb som ger löner som det går att leva av och man bidrar till driften av ett väldigt välbehövt sjukhus! Det kan man kalla för MERVÄRDE! Vi kommer att sälja Kivu-kaffet i Biståndsbutikerna på sommarträffen. Om du inte kan vänta till dess utan vill köpa en påse genast kan du vända dig till mig på mail: margaretaw31@gmail.com så fixar jag det.

...När man tänker efter blir man trots priset sugen på att slå till på två påsar, en som "gåbortspresent" och en att njuta av själv, eller hur!

VARA	PRIS
Mellanrostat malet kaffe 250g	119:-
Mellanrostat kaffe i hela bönor 250g	109:-
Mellanrostat malet kaffe 500g	209:-
Mellanrostat kaffe i hela bönor 500g	198:-
Mellanrostat malet kaffe 1000g	368:-
Mellanrostat kaffe i hela bönor 1000g	356:-

Bistånd i januari

BFAs biståndsbutik brukar bara ha öppet en enda helg under året, nämligen det härliga veckoslut när vi har vår Sommarträff. Men det kan också hända att den öppnas i liten skala mitt i vintern som nyss i Trollhättan.

En väninna ville ha ett homeparty. Inbjudan hade gått ut till ett tjugotal damer om biståndsförsäljning av bland annat afrikanska smycken. BFAs varor talar ju för sig själva och borden som dukats upp med hantverk från Kenya, Namibia och Vietnam var verkligen frestande. En festlig förtäring, som ändå inte krävde stor insats av värdinnan, var framdukad. En hög med BFAs biståndsbroschyrer informerade gästerna om vår verksamhet.

Snart var det ett glatt sorlande runt borden. Man provade och jämförde: "Klär jag i dinglande örhängen, jag som aldrig brukar ha det?"- "Grönt brukar inte vara min färg, men detta ser väl bra ut?"- "Oj,

vad häftigt! Den här tar jag direkt!"- "Har du matchande armband?" Vid ett lugnare bord hade vi riggat upp en powerpointpresentation av tillverkningen av Kazuri-smycken i Nairobi. Vissa kände till att Kazuri samarbetar med norska Oleana, som gör så vackra koftor och att Kazurismycken säljs i "fina butiken".

Alla hade roligt! Många glada skratt och intensiva samtal när inköpen var avklarade. Gästerna handlade med glädje och fick förhoppningsvis en smula kunskap om BFA och vår verksamhet.

Vi fick in ungefär 4 500 kronor till bistånd - inte dåligt på mindre än en timme!

Margareta Wilholm

Varmt välkomna till BFA:s årliga sommarträff 2017!

Årets sommarträff kommer att äga rum helgen 19-21/5 i härliga Bohuslän, närmare bestämt Tanumstrand! BFA har bjudit in utlandsgäster från Polen, Litauen och Ungern!

För mer information och hur du anmäler dig gå in på vår hemsida www.bfa.se

